

LBRIS

We know
books

Ani Teglaș (Pop)

LARA,

*frânturi din viața unei inimi,
cu suferință într-o picătură de iubire*

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2023

<i>Prefață – Părintele Constantin Necula:</i>	
<i>Când viața e turnată în profilul unui roman</i>	5
<i>Cuvânt înainte – Editor Nadia Fărcaș: Un roman îmbinat cu note de jurnal intim al gândurilor</i>	9
<i>Cuvântul autoarei – Din suflet pentru suflet, cu respect pentru oameni și viață.....</i>	11
Capitolul I. Dăruind căldură, bucurie și speranță	21
Capitolul II. Copilăria – Viața curge ca apa	26
Capitolul III. Intrusa – Sinuciderea sufletului – Agonie și extaz – Fericire uscată.....	43
Capitolul IV. Flavia și Tudor – Resuscitarea dragostei – Rafturile inimii strivite – Dureri zdrențuite	51
Capitolul V. Frânturi din viața unei inimi, cu suferință într-o picătură de iubire	84
Capitolul VI. Sara și Andrei – Fericire și speranță – Promisiuni deșarte.....	106
Capitolul VII. Carina și Darius – Viață biciuită – Dragoste în ștreang.....	132
Capitolul VIII. Anamaria și Alex – Suflete amputate – Lacrimi amare	148
Capitolul IX. Viață versus moarte – Câmpul de luptă – Viața ca o clipă	154
Capitolul X. Dincolo de suferință – Furtuna din suflet.....	162
Capitolul XI. Punct și de la capăt!.....	174
<i>Despre autoare.....</i>	183

Capitolul I

Dăruind căldură, bucurie și speranță

Lara știa că nimic nu o doboară ușor, fiindcă era o luptătoare înnăscută și-și atingea scopurile datorită ambiției enorme. Prietenii îi admirau tăria de caracter și-și doreau să fie ca ea, o persoană cu picioarele pe pământ, iar asta o făcea să fie o coamoară pentru cei dragi. Știa că e o persoană empatică și sensibilă, puternică și loială, tenace, hotărâtă și capabilă, atentă și grijulie, politicoasă și amabilă, prețuindu-i pe toți cei care au intrat în viața ei, oferindu-le dragoste și prietenie necondiționată, ținând cont de bunele maniere și de etichetă. Știa că, dacă își propune ceva, muncește până își atinge scopul, având o putere interioară care o ajută să pună orice idee în practică, fără prea mari eforturi și, fiind o persoană expresivă, reușește să transforme destul de repede ceva obișnuit în ceva profund. Oamenii din jurul ei știau că se pot baza mereu pe ea și că este umărul pentru perioadele dificile din

IBRIS | We know books

viața lor, deoarece adesea îi puneau pe alții pe primul loc.

Ca orice muritor, Lara avea multe vise, iar o parte din acestea s-au transformat în realitate: familia, prietenii, oamenii din jur. Ceea ce și-a propus să realizeze solicită noi priceperi și calificări, informații și cunoștințe pe care nu le avea, dar, bazându-se pe siguranța și capacitatea ei, a pornit la drum și nu i-a fost teamă să acționeze, să aibă curajul de a vorbi, să înfrunte opiniile adverse.

Și-a analizat temerile și s-a eliberat de ele, pentru a da ce este mai bun din ea. A privit în adâncul propriului suflet și și-a spus: „succesul vine întotdeauna din interior”; așa a început cu ea însăși.

Oare are capacitatea de a-și dezvolta ideile, de a învăța lucruri noi?

A acționat cu bună intenție, iar caracterul și competența s-au modelat în timp, încurajând munca, responsabilitatea, perfecțiunea și a observat că nu poate controla în totalitate evoluția cuiva, dar poate fi un lider. Și-a folosit puterea de a administra, ca mijloc al evoluției, a fost destul de flexibilă pentru a lucra cu o varietate largă de caractere și competențe, a fost realistă, ajungând la rezultatele dorite. S-a asigurat că poate reprezenta interesele tuturor celor implicați: grup de lucru, dar și fiecare individ în parte, luând în discuție liniile călăuzitoare, inițiativele, a analizat resursele și a

crezut tot timpul că va reuși, luând decizii îndrăznețe, dar realiste în același timp.

Vedea în profunzime bucuria, nebunia, durerile, luptele, frământările celor din jurul ei.

A avut încredere și le-a acordat oamenilor libertate, pentru a fi creativi și constructivi, dar asta nu înseamnă să fii exagerat de optimist și să crezi în capacitatea de perfecționare a naturii umane. Este vorba mai degrabă de convingerea că inevitabilele greșeli și păcate ale omului sunt mult mai bine depășite de niște indivizi care lucrează împreună într-un mediu bazat pe încredere, libertate și respect reciproc, decât de oameni care muncesc constrânși de o mulțime de reguli, regulamente și restricții, impuse de un alt grup de oameni, la rândul lor imperfecti.

Intervin tot feluri de factori atunci când trebuie să iei decizii independente; își dorea în jur oameni puternici, stimulați, care să-și folosească mintea atunci când lucrează. Acordul pe care l-au stabilit împreună spune că, dacă ei fac vreo greșală, este din vina ei, dar dacă o repetă, este vina lor, iar pentru greșeala repetată trebuie să răspundă, iar ea avea garanția faptului că poate lua decizii, fără să-i fie teamă că greșește. Există o mulțime de motive pentru care oamenii greșesc și nu trebuie condamnați pentru asta, iar semnalul transmis printre membrii organizației e clar: este mai bine să-și

exprime creativitatea și inițiativa, devenind mai competitivi, iar Lara, în loc să condamne imediat, mai degrabă studiază cu atenție ce se întâmplă în jurul ei, discută cu oamenii, face schimbările care se impun și apoi merge mai departe.

Da, și-a îndeplinit visul de a fi un om puternic, hotărât, dar și sensibil și atent la tot ce se întâmplă în jurul ei, un om care știe să-și stăpânească emoțiile, sentimentele, frustrările. A devenit un om care a învățat în decursul anilor să fie aproape de oameni și să-i respecte, să le înțeleagă nevoile, suferințele, durerile, neajunsurile, să-i ajute atât cât îi stă în putere, deși uneori, în vârtejul și nebunia vieții de zi cu zi e greu, e tare greu.

Viața ei aparține întregii comunități, iar atâta vreme cât va trăi, este un privilegiu pentru ea să facă tot ce-i stă în putere s-o servească, pentru ca atunci când va pleca din această lume, să fi putut da din ea tot ce era posibil.

Cu cât muncești mai mult, cu atât trăiești mai mult, iar ea se bucură de viață așa cum este.

Pentru ea viața nu este o lumânare care se consumă cu repeziciune, ci este un fel de torță splendidă pe care a primit-o la naștere și pe care trebuie să o țină la înălțime și-și dorește s-o facă să ardă cât mai puternic posibil, înainte de a o înmâna generațiilor viitoare.

Îl iubește pe Doamne-Doamne, iubește pământul pe care calcă și aerul pe care-l respiră, iubește viața și oamenii care sfințesc locul și se înclină în fața lor, își iubește țara frumoasă, așa cum își iubește părinții și copiii în fiecare clipă a vieții ei, în fiecare zi, nu doar de câteva ori pe an, de 1 Decembrie, Ziua Națională, de Ziua Imnului sau de Ziua Drapelului.

În ceea ce o privește, va merge mai departe, pe calea cea dreaptă, dăruind căldură, bucurie și speranță și trăiește cu fericire, împăcare și respect pentru oameni și viață!

Capitolul II

Copilăria – Viața curge ca apa

Îi era dor să mai fie copil și să-și julească genunchii, îi era dor de mirosul cald de pâine și de cozonaci, de plapuma de lână, de florile de pe terasă, de nucii de la poartă, de iarba crudă, de frunzele uscate și de piatra de pe drum, de mirosul câmpului, de lacrima pădurii, de suspinul apei, de zâmbetul și de miracolul din sufletul copilăriei.

Îi era dor s-asculte ploaia și să se cuibărească în pat, citind, să atingă lumina caldă a dimineții, care-i răsfăța privirea cu legănatul firului de iarbă, să culeagă flori, să râdă, să plângă, să o mângâie soarele, să o bată vântul sălbatic, să aibă gândul liber ca pasărea ce zboară.

Îi era dor de universul cald, pur și inocent al copilăriei, cu fragi, cu nucii, cu pere, cu mere, cu povești, cu balaurul cu șapte capete ce ieșea din fântână, cu prințese și prinți. Îi era dor de-un „Șotron”, de-o „Țară, țară, vrem ostași”, de-o „Lapta-n babă”, „De-a v-ați ascunselea”, de vocea

fermecată, duioasă și dulce a „profei” de română, de sprâncenele încruntate ale „profului” de „mate”.

Îi era dor de dojana și sfaturile părinților, îi era dor ca mama și tata să o aștepte cu dor în prag, îi era dor s-o vadă pe mama cum frământă coca ce crește în covată, cum scoate pâinea fierbinte din cuptor, îi era dor s-o vadă pe mama găsimd-o sub pod, îi era dor s-alerge prin parc, când alea i se părea plictisitoare.

Îi era dor să vadă cum zburdă mieii pe-afară, să alerge prin pădure și să adune ghiocei, să meargă desculță prin casă, prin iarbă, să se dea în leagăn, să alerge câinele.

Îi era dor să fie iarăși acel copil răsfățat, cu sufletul la fel de ușor ca un puf de păpădie, fără griji, când mama îi rezolva problemele, iar ea își acoperea ochii și ele dispăreau.

Îi era dor de inocența cu care privea oamenii, văzându-le doar partea bună și frumoasă.

Îi era dor de vremurile de altădată, de timpul când totul se recondiționa: un scaun cu un picior rupt, o fustă cu tivul desfăcut, cămașa de lucru cu gulerul întors, pantofii cu talpa dezlipită, pantalonii peticiți în genunchi, când existau ateliere de reparații: croitorie, umbrele, ceasuri și nu se arunca mâncarea rămasă din ziua precedentă și nici pâinea veche, pentru că era păcat.

LIBRIS We know books

Își amintea de copilăria frumoasă, cu povești, cu prințese și prinți, cu balauri și căpcăuni, dar și cu fragi, cu nuci, cu pere, cu mere, jucării, cu dat în leagăn, cu alergat pisica, cu înghețata făcută în familie. Își amintea de pantofii cu toc, de fustele scurte, de bluzele cu decolteu, de cerceii și alte lucruri mărunte, care par atât de neînsemnate, dar care au făcut deliciul tinereții.

Copilăria era locul în care totul era perfect, în care nu contează ce afaceri ai sau cât de mare e contul din bancă, acel paradis al inocenței în care juliturile din coate și genunchi erau cele mai îngrozitoare lucruri, pe care doar suflarea mamei le putea vindeca. Acele întâmplări, care erau dure-roase atunci, devin amuzante și te fac să zâmbești acum.

Juliturile s-au transformat cu timpul în dezamăgiri și inimi frânate de oameni răi, pe care nici mama nu le-ar mai putea vindeca, chiar dacă ar mai fi acolo.

Copilul are nevoie să se miște, să alerge, să se cațăre, să sară, iar sarcina celor din jurul lui este să-i asigure contextul potrivit pentru a se mișca în voie și mai ales să-i vorbească tot timpul și să-l ajute să-și dezvolte autodisciplina, să-și asume

responsabilitățile propriilor sale acțiuni, să vadă care sunt și nevoile celorlalți. Copilul are nevoie să știe că e iubit chiar și atunci când greșește și trebuie să simtă asta, iar părinții să aibă grijă să-l facă să înțeleagă unde și ce a greșit. Dacă e motivat prin recompense de tipul „dacă faci asta, primești ceva în schimb”, va avea aceleași așteptări și la maturitate, devenind un adult pervertit de condiționări.

Copilului nu-i este de folos ca părintele să-și elibereze nervii pe el, ci mai degrabă are nevoie să fie ajutat să-și depășească imperfecțiunile cu grijă, rețineră și în liniște, cu înțelegere și dragoste, cu concentrarea asupra rezultatului bun și nu asupra răului care ar trebui evitat, chiar dacă, la vârsta aceea, orice copil ar dori să aibă ultimul cuvânt.

Într-o seară și-a pus capul pe pernă, a adormit, ca-n copilărie, visând îngeri și jucării, și a simțit toată greutatea lumii în sufletul trezit fără copilărie, iar lacrimile nu se mai uscau pe obraji, ci cădeau cu greutate-n suflet și se uscau acolo.

– Lucrurile se învechesc, se strică, le reparăm sau le aruncăm. Dar ce facem cu oamenii, cu cei dragi nouă, Lara? Pentru oameni nu există tobe-roane de reciclare, pentru suflete distruse, pentru tâmpile cărunte, pentru mâini tremurânde, pentru

ochi înlăcrimați, acestea le păstrăm cu orice preț, până la sfârșitul vieții noastre.

– Când am încetat să mai fim copii, Flavia? Sunt zile în care amintirile devin mai vii și nu putem ieși de sub influența lor, oricât ne-am dori. Sunt clipe în care oamenii care au plecat sau pe care i-am lăsat să se îndepărteze ne lipsesc enorm.

– Absența celor dragi ne urmărește și ne trezیم dorind să fie iarăși lângă noi. Știi, Lara, sunt anumite momente când avem nevoie de liniște și de un moment de pauză, de o clipă în care să nu mai simțیم că viața fuge pe lângă noi și nu putem să controlăm ce ni se întâmplă.

– Sunt situații în care, oricât de puternici am fi, avem nevoie de o mână întinsă și de un umăr care să ne sprijine, iar al meu este aici și va fi toată viața pregătit să te sprijine.

– Mulțumesc, draga mea Lara, și reciproca e valabilă! Sunt idei pentru care merită să luptăm până în pânzele albe, atâta timp cât știm că ne vor face fericiți.

– Sunt clipe ce ne fac să credem că visăm și ne taie respirația, iar atunci credem în minuni, în speranțe împlinite. Dar după ele, de cele mai multe ori, vine trezirea la realitate, așa că e mai bine să rămâi totuși cu picioarele pe pământ, oricât de mult avânt și-ar lua inima, dragă Flavia.